ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 23ης Μαρτίου 2006 *

Στην υπόθεση C-206/04 P,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως ασκηθείσα στις 6 Μαΐου 2004 δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου,

Mülhens GmbH & Co. KG, με έδρα την Κολωνία (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους T. Schulte-Beckhausen και C. Musiol, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενο από τους S. Laitinen και A. von Mühlendahl,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Zirh International Corp., με έδρα τη Νέα Υόρκη (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τον L. Kouker, Rechtsanwalt,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (εισηγητή) και E. Levits, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Οκτωβρίου 2005,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Mülhens GmbH & Co. KG ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 3ης Μαρτίου 2004,

Τ-355/02, Mülhens κατά ΓΕΕΑ — Zirh International Corp. (ZIRH) (Συλλογή 2004, σ. II-791, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απερρίφθη προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 1ης Οκτωβρίου 2002 (υπόθεση R 247/2001-3), περί απορρίψεως της ανακοπής που είχε ασκήσει η αναιρεσείουσα κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου «ZIRH» (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), προβλέπει:

«Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση:

[...]

β) αν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος συγχύσεως περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχετίσεως με το προγενέστερο σήμα.»

3 Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού έχει ως εξής:

«Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, ως "προγενέστερα σήματα" νοούνται:

α) τα σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αιτήσεως κοινοτικού σήματος, αφού ληφθεί υπόψη, ενδεχομένως, το προβαλλόμενο δικαίωμα προτεραιότητας για τα σήματα αυτά και τα οποία ανήκουν στις ακόλουθες κατηγορίες:

[...]

i) κοινοτικά σήματα [...]

[...]»

4 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 είναι διατυπωμένο κατ' ουσίαν κατά τρόπο πανομοιότυπο με τη διάταξη του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1).

Το ιστορικό της διαφοράς

5 Στις 21 Σεπτεμβρίου 1999, η Zirh International Corp. (στο εξής: Zirh Corp.) ζήτησε από το ΓΕΕΑ την καταχώριση ως κοινοτικού σήματος του λεκτικού σημείου «ZIRH» για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στις κλάσεις 3, 5 και 42, κατά την

έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας που αφορά τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί (στο εξής: Διακανονισμός της Νίκαιας).

6 Στις 24 Μαΐου 2000, η αναιρεσείουσα άσκησε ανακοπή βάσει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94, κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος για όλα τα περιλαμβανόμενα στην αίτηση προϊόντα και τις υπηρεσίες. Η ανακοπή θεμελιώθηκε στην ύπαρξη προγενέστερου κοινοτικού σήματος, και συγκεκριμένα μικτού σήματος, λεκτικού και εικονιστικού, αποτελούμενου από το λεκτικό στοιχείο «SIR» συνοδευόμενο από γραφική παράσταση εμβλήματος, καταχωρισθέν για προϊόντα εμπίπτοντα στην κλάση 3 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας και αντιστοιχούντα στην ακόλουθη περιγραφή: «Είδη αρωματοποιίας, αιθέρια έλαια, καλλυντικά, λοσιόν για τα μαλλιά, οδοντόκρεμες, σαπούνια» (στο εξής: προγενέστερο σήμα).

7 Με απόφαση της 29ης Ιουνίου 2001, το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ απέρριψε την ανωτέρω ανακοπή εκτιμώντας, ειδικότερα, ότι, έστω και αν τα επίμαχα προϊόντα και οι υπηρεσίες διατίθενται στο εμπόριο μέσω των ιδίων δικτύων διανομής ή σημείων πωλήσεως, οι διαφορές μεταξύ των δύο σημάτων υπερισχύουν προδήλως της ακουστικής ομοιότητας που ενδέχεται να υφίσταται μεταξύ τους σε ορισμένες επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, με αποτέλεσμα να μην υφίσταται κίνδυνος συγχύσεώς τους.

8 Στις 10 Ιουλίου 2001, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή κατά της ανωτέρω αποφάσεως ενώπιον του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, το οποίο απέρριψε, με την επίδικη απόφαση, την προσφυγή, επικυρώνοντας την απόφαση του τμήματος ανακοπών του οποίου και υιοθέτησε τη συλλογιστική.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Δεκεμβρίου 2002, η νυν αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή κατά της επίδικης αποφάσεως αιτούμενη την ακύρωσή της για έναν και μοναδικό λόγο αντλούμενο από την κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 προσβολή της εννοίας του κινδύνου συγχύσεως.

10 Στις σκέψεις 33 έως 43 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως το Πρωτοδικείο υπενθύμισε κατ' αρχάς τις εφαρμοστέες διατάξεις και τη συναφή με τα ζητήματα κινδύνου συγχύσεως με προγενέστερο σήμα νομολογία.

11 Ακολούθως, το Πρωτοδικείο προέβη στη σφαιρική εκτίμηση του συνόλου των ασκούντων επιρροή παραγόντων, λαμβάνοντας, ιδίως, υπόψη τα διακριτικά και κυρίαρχα στοιχεία τους, εν συνεχεία δε έκρινε ότι η υφιστάμενη μεταξύ των επιδίκων σημάτων ακουστική ομοιότητα εξουδετερώνεται σε μεγάλο βαθμό. Το Πρωτοδικείο διατύπωσε τις ακόλουθες σκέψεις:

«44 Όσον αφορά την οπτική σύγκριση των σημάτων που αποτελούν αντικείμενο συγκρούσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι, καίτοι το δεύτερο και το τρίτο γράμμα, ήτοι τα γράμματα «ir», που χρησιμοποιούνται στα λεκτικά στοιχεία των ως άνω δύο σημάτων, είναι κοινά, τα εν λόγω σήματα παρουσιάζουν μη αμελητέες οπτικές διαφορές. Συγκεκριμένα, τα πρώτα γράμματα, τα οποία είναι, αντιστοίχως, τα γράμματα «s» και «z», είναι διαφορετικά. Επιπλέον, τα ως άνω λεκτικά στοιχεία αποτελούνται από διαφορετικό αριθμό γραμμάτων, καθόσον τα γράμματα «ir» ακολουθούνται από το γράμμα «h» στο σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Εξάλλου, το

λεκτικό σημείο του προγενεστέρου σήματος συνοδεύεται από ένα σχήμα αναγόμενο στα οικόσημα, ενώ το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση αποτελείται αποκλειστικώς από ένα λεκτικό σημείο γραμμένο με συνήθεις χαρακτήρες. Επομένως, κατά την οπτική εκτίμηση του συνόλου των επίμαχων σημείων, η ύπαρξη ιδιαιτέρων στοιχείων σε κάθε σημείο έχει ως συνέπεια ότι η συνολική εντύπωση κάθε σημείου είναι διαφορετική.

45 Όσον αφορά τη φωνητική ομοιότητα, το ΓΕΕΑ δεν αμφισβητεί ότι τα λεκτικά στοιχεία που περιέχονται στα δύο σήματα παρουσιάζουν ομοιότητες σε ορισμένες επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς ισχυρίστηκε το ΓΕΕΑ στο σημείο 26 του υπομνήματός του αντικρούσεως, σε πολλά κράτη μέλη, το προγενέστερο σήμα προφέρεται κατά πάσα πιθανότητα όπως στην αγγλική γλώσσα, διότι ο όρος «sir» είναι ένας πασίγνωστος όρος της αγγλικής γλώσσας, ο οποίος μπορεί να είναι γνωστός ακόμη και στο μη αγγλόφωνο κοινό. Έστω και αν το κοινοτικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση μπορεί να προσφέρεται κατά διαφόρους τρόπους σε ορισμένες γλώσσες, πρέπει να θεωρηθεί ότι, όπως δέχεται το ΓΕΕΑ, τα επίμαχα σήματα είναι παρεμφερή από φωνητικής απόψεως, τουλάχιστον στις αγγλόφωνες χώρες και στην Ισπανία, καθόσον οι αντίστοιχες διαφορές μεταξύ των τρόπων προφοράς στην αγγλική και στην ισπανική γλώσσα δεν είναι ιδιαίτερα έντονες. Επομένως, τα σήματα πρέπει να θεωρηθούν παρεμφερή, από φωνητικής απόψεως, στις ως άνω χώρες.

46 Όσον αφορά την εννοιολογική σύγκριση των σημάτων που αποτελούν αντικείμενο συγκρούσεως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τις εκτιμήσεις του ΓΕΕΑ επ' αυτού. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς ισχυρίζεται το ΓΕΕΑ, δεν υφίσταται εννοιολογική ομοιότητα, καθόσον ο μέσος καταναλωτής στα κράτη μέλη θα σκεφθεί πιθανώς την αγγλική λέξη «sir», λόγω του ότι ο όρος αυτός είναι ευρύτατα γνωστός στην Ευρώπη. Δεδομένου ότι ο όρος «zirh» δεν έχει προφανή σημασία σε καμία από τις έντεκα επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, το ευρύ κοινό θα εκλάβει, ως εκ τούτου, τη λέξη «zirh» ως νεολογισμό. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, από εννοιολογικής απόψεως, δεν υφίσταται ομοιότητα μεταξύ των δύο σημάτων.

47 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν υφίσταται ομοιότητα μεταξύ των σημάτων SIR και ZIRH, ούτε από οπτικής ούτε από εννοιολογικής απόψεως. Από φωνητικής απόψεως, τα επίμαχα σήματα είναι παρεμφερή σε

ορισμένες χώρες. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τη νομολογία, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η φωνητική και μόνον ομοιότητα σημάτων μπορεί να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως [απόφαση [του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 1999,] Lloyd Schuhfabrik Meyer, [C-342/97, Συλλογή 1999, σ. I-3819], σκέψη 28, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 2003, Τ-99/01, Mystery Drinks κατά ΓΕΕΑ — Karlsberg Brauerei (MYSTERY), Συλλογή 2003, σ. II-43, σκέψη 42].

48 Πάντως, όπως υπεμνήσθη ανωτέρω στις σκέψεις 39 και 42, όλοι οι ασκούντες εν προκειμένω επιρροή παράγοντες πρέπει να εκτιμηθούν συνολικώς, η δε εκτίμηση αυτή πρέπει να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα επίμαχα σήματα, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους.

49 Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου, οι φωνητικές ομοιότητες μπορούν να εξουδετερωθούν από τις εννοιολογικές διαφορές που διαχωρίζουν τα επίμαχα σήματα. Η εξουδετέρωση αυτή επιβάλλει τουλάχιστον ένα από τα επίμαχα σήματα να έχει, για το οικείο κοινό, σαφή και συγκεκριμένη σημασία, έτσι ώστε το κοινό αυτό να μπορεί να την αντιληφθεί αμέσως (απόφαση [του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2003, Τ-292/01, Phillips-Van Heusen κατά ΓΕΕΑ — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), Συλλογή 2003, σ. II-4335], σκέψη 54).

50 Εν προκειμένω, τούτο συμβαίνει με το λεκτικό στοιχείο του προγενεστέρου σήματος SIR, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 46. Η ανάλυση αυτή δεν αποδυναμώνεται από το γεγονός ότι το εν λόγω λεκτικό σημείο δεν προσδιορίζει κανένα χαρακτηριστικό των προϊόντων για τα οποία έγινε η καταχώριση του εν λόγω σήματος. Συγκεκριμένα, τούτο δεν εμποδίζει το οικείο κοινό να αντιληφθεί αμέσως τη σημασία του εν λόγω λεκτικού στοιχείου του προγενεστέρου σήματος. Αρκεί ένα από τα εν λόγω σήματα να έχει μια τέτοια σημασία προκειμένου να εξουδετερωθούν, σε μεγάλο βαθμό, οι φωνητικές ομοιότητες μεταξύ των εν λόγω σημάτων, όταν το άλλο σήμα δεν έχει τη σημασία αυτή ή έχει μόνον απολύτως διαφορετική σημασία (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση BASS, [προπαρατεθείσα], σκέψη 54).

51 Εν προκειμένω, η εξουδετέρωση αυτή ενισχύεται από το γεγονός ότι τα σήματα SIR και ZIRH έχουν και οπτικές διαφορές. Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται η επισήμανση, όπως προβάλλει λυσιτελώς το ΓΕΕΑ, ότι ο βαθμός της φωνητικής ομοιότητας μεταξύ δύο σημάτων είναι μειωμένης σημασίας στην περίπτωση προϊόντων που τίθενται σε εμπορία κατά τρόπον ώστε, συνήθως, το οικείο κοινό, κατά την αγορά, να αντιλαμβάνεται το σήμα που τα προσδιορίζει και με οπτικό τρόπο (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση BASS, [προπαρατεθείσα], σκέψη 55).

52 Τούτο συμβαίνει όσον αφορά τα προϊόντα που είναι επίμαχα εν προκειμένω, σε αντίθεση με ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με τα οποία η πώληση των προϊόντων που προσδιορίζει το προγενέστερο σήμα δεν πραγματοποιείται αποκλειστικώς βάσει της εντυπώσεως που δημιουργούν από οπτικής απόψεως και σύμφωνα με τα οποία ένα σημαντικό δίκτυο διαθέσεως των προϊόντων της προσφεύγουσας στο εμπόριο αποτελείται από αρωματοπωλεία, κομμωτήρια και ινστιτούτα αισθητικής, δεν αναιρούν το ως άνω συμπέρασμα.

53 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι τα προϊόντα της διατίθενται συνήθως στο εμπόριο κατά τρόπο ώστε το κοινό να μην έχει οπτική αντίληψη του σήματος. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει απλώς ότι υφίσταται ένα παραδοσιακό δίκτυο διαθέσεως των προϊόντων της στο εμπόριο μέσω αρωματοπωλείων, κομμωτηρίων και ινστιτούτων αισθητικής, οπότε το προϊόν δεν μπορεί να αγορασθεί απευθείας από τον καταναλωτή, αλλά μόνο με τη διαμεσολάβηση ενός πωλητή.

54 Έστω και αν υποτεθεί ότι τα αρωματοπωλεία, τα κομμωτήρια και τα ινστιτούτα αισθητικής μπορούν να αποτελούν σημαντικά δίκτυα διαθέσεως των προϊόντων της προσφεύγουσας στο εμπόριο, δεν αμφισβητείται ότι, ακόμη και στους χώρους αυτούς, τα προϊόντα εκτίθενται συνήθως σε ράφια, κατά τρόπο ώστε να παρέχεται στους καταναλωτές η δυνατότητα να προβαίνουν σε οπτική εξέταση των εν λόγω προϊόντων. Επομένως, μολονότι δεν αποκλείεται ότι τα εν λόγω προϊόντα μπορούν να πωλούνται και με προφορική παραγγελία, αυτός ο τρόπος διαθέσεως προϊόντων στην αγορά δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά τον συνήθη τρόπο διαθέσεως των εν λόγω προϊόντων στο εμπόριο.»

12 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των επιδίκων σημάτων μεταξύ τους δεν είναι αρκετά υψηλός ώστε να θεωρηθεί ότι το οικείο κοινό μπορεί να δώσει πίστη στο ότι τα εν λόγω προϊόντα προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από οικονομικώς συνδεδεμένες επιχειρήσεις, οπότε και απέρριψε την προσφυγή της νυν αναιρεσείουσας.

Η αναίρεση

13 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση καθώς και την επίδικη απόφαση και να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα. Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, επικαλείται ένα και μόνο λόγο, ο οποίος περιλαμβάνει δύο σκέλη και συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94. Εξάλλου, καθένα από τα δύο σκέλη αφορά δύο διακριτές αιτιάσεις.

14 Το ΓΕΕΑ και η Zirh Corp. ζητούν την απόρριψη της αναιρέσεως και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως (κίνδυνος συγχύσεως)

Η πρώτη αιτίαση

— Επιχειρήματα των διαδίκων

15 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η μερική ομοιότητα και ταυτότητα μεταξύ των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών, αφενός, και η ακουστική ομοιότητα των επιδίκων

σημάτων, αφετέρου, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ τους. Κατά την αναιρεσείουσα, η οποία επικαλείται συναφώς τη σκέψη 28 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Lloyd Schuhfabrik Meyer, το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 σημαίνει ότι η πρόδηλη ομοιότητα ως προς ένα από τα βασιζόμενα στις αισθήσεις κριτήρια επάγεται την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως. Εν προκειμένω, ο κίνδυνος αυτός είναι προϊόν της ακουστικής ομοιότητας.

16 Το ΓΕΕΑ δεν αμφισβητεί την ανάλυση της αναιρεσείουσας όσον αφορά την ομοιότητα των σημάτων. Εντούτοις, εκτιμά ότι η σημασία της προπαρατεθείσας αποφάσεως Lloyd Schuhfabrik Meyer έγκειται αποκλειστικά και μόνο στο ότι γίνεται δεκτό το ενδεχόμενο η ακουστική ομοιότητα να αρκεί για να στοιχειοθετηθεί ο κίνδυνος συγχύσεως.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

17 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, η εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, μεταξύ των οποίων, ιδίως, το πόσον γνωστό είναι το σήμα στην αγορά, η σύνδεση που μπορεί να γίνει με το χρησιμοποιηθέν ή καταχωρισθέν σημείο, ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου και μεταξύ των σημαινομένων προϊόντων ή υπηρεσιών.

18 Επομένως, η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως κατά την αντίληψη του κοινού πρέπει να εκτιμάται συνολικά, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση (βλ., υπό την έννοια αυτή, επ' ευκαιρία της οδηγίας 89/104, αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, σκέψη 22, και της 22ας Ιουνίου 2000, C-425/98, Marca Mode, Συλλογή 2000, σ. I-4861, σκέψη 40).

19 Η συνολική αυτή εκτίμηση πρέπει να στηρίζεται, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των επίμαχων σημείων, στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα σήματα, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους (βλ., ιδίως, σε σχέση με την οδηγία 89/104, προαναφερθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 23, και Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 25).

20 Συναφώς, αφού προηγουμένως εκτίμησε τη συνολική εντύπωση που προκάλεσαν τα δύο επίδικα σημεία, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τα σημεία αυτά δεν είναι παρεμφερή από οπτική και εννοιολογική άποψη, αλλ' ότι, αντιθέτως, εμφανίζουν ακουστική ομοιότητα σε ορισμένες χώρες, μη αποκλειομένου του ότι η μοναδική αυτή ομοιότητα ενδέχεται να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως.

21 Δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η ακουστική και μόνον ομοιότητα των σημάτων είναι ικανή να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 (βλ., επ' αφορμή της οδηγίας 89/104, προπαρατεθείσα απόφαση Lloyd Schuhfabrik, σκέψη 28). Εντούτοις, πρέπει να υπομνηστεί ότι η ύπαρξη παρόμοιου κινδύνου πρέπει να διαπιστώνεται στο πλαίσιο συνολικής εκτιμήσεως όσον αφορά την εννοιολογική, οπτική και ακουστική ομοιότητα μεταξύ των επιδίκων σημείων. Συναφώς, η εκτίμηση της τυχόν ακουστικής ομοιότητας είναι απλώς ένας από τους ασκούντες επιρροή παράγοντες στο πλαίσιο της ανωτέρω συνολικής εκτιμήσεως.

22 Επομένως, από τη σκέψη 28 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Lloyd Schuhfabrik Meyer δεν μπορεί να συναχθεί ότι συντρέχει κατ' ανάγκη κίνδυνος συγχύσεως κάθε φορά που αποδεικνύεται απλώς και μόνο ακουστική ομοιότητα μεταξύ δύο σημείων.

23 Άρα, ορθώς το Πρωτοδικείο εξέτασε τη συνολική εντύπωση που προκάλεσαν τα δύο επίδικα σημεία, όσον αφορά την τυχόν εννοιολογική, οπτική και ακουστική ομοιότητά τους, στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως.

24 Από τα ανωτέρω έπεται ότι η πρώτη αιτίαση του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέα ως αβάσιμη.

Η δεύτερη αιτίαση

— Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Κατά την αναιρεσείουσα, η ακουστική ομοιότητα αρκεί για να στοιχειοθετηθεί η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως εφόσον τα προσδιοριζόμενα με τα επίδικα σήματα προϊόντα δεν αγοράζονται αποκλειστικώς μέσω οπτικής επαφής. Όσον αφορά τα οικεία προϊόντα, οι καταναλωτές δεν έχουν τη δυνατότητα να εξυπηρετούνται μόνοι τους σε ορισμένα καταστήματα όπου θα ήσαν υποχρεωμένοι ως εκ τούτου να τα ζητήσουν επί τούτου. Επιπλέον, η αγορά τους γίνεται συνηθέστατα μέσω τηλεφώνου. Κατά την αναιρεσείουσα, ο καταναλωτής, ο οποίος έχει εν πάση περιπτώσει φωνητική μόνο αντίληψη του σήματος «SIR», δεν γνωρίζει τα οπτικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα των προσδιοριζομένων με το συγκεκριμένο σήμα προϊόντων.

26 Κατά το ΓΕΕΑ, η ακουστική ομοιότητα δεν έχει αποφασιστική σημασία εν προκειμένω επειδή τα οικεία προϊόντα αγοράζονται συνήθως μέσω οπτικής επαφής. Συγκεκριμένα, κατά το ΓΕΕΑ, τα εν λόγω προϊόντα διατίθενται στο εμπόριο κατά τρόπο ώστε, κατά την αγορά τους, το οικείο κοινό αντιλαμβάνεται το σήμα ως οπτικώς προσδιοριστικό των οικείων προϊόντων. Ως εκ τούτου, μολονότι υφίσταται η δυνατότητα προφορικής μνείας των οικείων προϊόντων, το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι το μέσο διανομής που απαιτεί προφορική μνεία δεν αντιπροσωπεύει την τυπική μέση κατάσταση αγοράς των προϊόντων. Επομένως, συνάγει ότι ουδείς εν προκειμένω υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

27 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση της αναιρεσείουσας σχετικά με την επίπτωση των τρόπων εμπορευματοποιήσεως των επιδίκων προϊόντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναίρεση κατατείνει στην πραγματικότητα στο να επιτύχει την υποκατάσταση του Δικαστηρίου έναντι του Πρωτοδικείου ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

28 Η απόφανση του Πρωτοδικείου, υπό τη μορφή που διατυπώνεται στις σκέψεις 52 έως 54 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία τα επίδικα προϊόντα διατίθενται κατά κανόνα στο εμπόριο κατά τρόπον ώστε το οικείο κοινό να έχει τη δυνατότητα οπτικού ελέγχου, συνιστά εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, ο έλεγχος των οποίων εκφεύγει της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 225, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, καθώς και από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο είναι μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των σχετικών πραγματικών περιστατικών και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, η εκτίμηση των εν λόγω πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν είναι, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο υπό την έννοια αυτή στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (βλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-37/03 P, BioID κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2005, σ. I-7975, σκέψη 43, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Επειδή η αναιρεσείουσα δεν επικαλέστηκε καμία αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, επιβάλλεται η απόρριψη ως απαράδεκτης της δεύτερης αιτιάσεως του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως.

30 Κατόπιν αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέκαμψε το περιεχόμενο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

31 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

Επί του δεύτερου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως (η εξουδετέρωση της ακουστικής ομοιότητας)

Η πρώτη αιτίαση

— Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το σημείο αφετηρίας της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου, όπως αυτή διατυπώνεται στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, είναι πεπλανημένο. Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, η ακουστική ομοιότητα δεν μπορεί να αναιρεθεί με τις οπτικές και εννοιολογικές διαφορές.

33 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, αν το Δικαστήριο εγκρίνει τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου με την απόφαση Phillips-Van Heusen κατά ΓΕΕΑ — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) (προπαρατεθείσα, σκέψη 54), σύμφωνα με την οποία οι εννοιολογικές διαφορές που χωρίζουν δύο σήματα είναι ικανές να εξουδετερώσουν ακουστικές ομοιότητες στο μέτρο που τουλάχιστον το ένα από τα εν λόγω σήματα έχει, για το οικείο κοινό, σαφή και συγκεκριμένη σημασία, ώστε το κοινό αυτό να μπορεί να την αντιληφθεί αμέσως, οφείλει να την εφαρμόσει στην παρούσα υπόθεση.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

34 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, η συνολική εκτίμηση πρέπει να στηρίζεται, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των επιδίκων σημάτων, στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα εν λόγω σήματα, λαμβανομένων, ιδίως, υπόψη των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους.

35 Η συνολική αυτή εκτίμηση σημαίνει ότι οι εννοιολογικές και οπτικές διαφορές μεταξύ δύο σημείων μπορούν να εξουδετερώνουν τις μεταξύ τους υφιστάμενες ακουστικές ομοιότητες, οσάκις η σημασία του ενός τουλάχιστον από τα δύο σημεία είναι για το οικείο κοινό σαφής και συγκεκριμένη, ώστε να μπορεί να γίνεται αντιληπτή ευθέως από το κοινό αυτό (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-361/04 P, Ruiz-Picasso κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-643, σκέψη 20).

36 Επομένως, αφού έκρινε ορθώς, στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η συνολική εκτίμηση εμπεριέχει και την εκτίμηση των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων των επιδίκων σημείων και ότι οι ακουστικές ομοιότητες μπορούν να εξουδετερωθούν από τις εννοιολογικές μεταξύ των οικείων σημείων διαφορές, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, χωρίς να παρακάμψει το περιεχόμενο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ότι ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των επιδίκων σημείων δεν είναι αρκετά υψηλός ώστε να θεωρηθεί ότι το οικείο κοινό θα δώσει ενδεχομένως πίστη στο ότι τα οικεία προϊόντα προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από συνδεόμενες οικονομικώς επιχειρήσεις.

37 Από τα ανωτέρω έπεται ότι η πρώτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέα ως αβάσιμη.

Η δεύτερη αιτίαση

— Επιχειρήματα των διαδίκων

38 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η ουσιαστική σημασία του σήματος «SIR» αναδεικνύεται σαφώς μόνο σε περίπτωση εκφοράς του στην αγγλική γλώσσα. Η εκφορά του σε οποιαδήποτε άλλη επίσημη γλώσσα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ουδεμία έχει σημασία και αποτελεί αμιγώς προϊόν διανοίας. Επομένως, κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι εν προκειμένω το ένα από τα επίδικα σήματα έχει σαφή και συγκεκριμένη σημασία προκειμένου να αποφανθεί ότι η ακουστική ομοιότητα εξουδετερώνεται από τις εννοιολογικές και οπτικές διαφορές που υφίστανται μεταξύ των σημάτων αυτών. Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

39 Το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι το εικονιστικό σήμα «SIR» εμπεριέχει σαφή και συγκεκριμένη σημασία κατά την έννοια της αποφάσεως του Πρωτοδικείου Phillips-Van Heusen κατά ΓΕΕΑ — Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) (προπαρατεθείσα, σκέψη 54). Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση της αναιρεσείουσας σχετικά με την εκτίμηση των εννοιολογικών και οπτικών διαφορών των επιδίκων σημάτων, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προσφυγή κατατείνει στην πραγματικότητα στο να επιτύχει την υποκατάσταση του Δικαστηρίου έναντι του Πρωτοδικείου ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

41 Συναφώς, αρκεί να υπομνηστεί ότι η απόφανση του Πρωτοδικείου, υπό τη μορφή που διατυπώνεται στις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία οι εννοιολογικές και οπτικές διαφορές μεταξύ των επιδίκων σημείων εξουδετερώνουν την ακουστική ομοιότητά τους, συνιστά εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, ο έλεγχος των οποίων εκφεύγει της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 225, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, καθώς και από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο είναι μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των σχετικών πραγματικών περιστατικών και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, η εκτίμηση των εν λόγω πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν είναι, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο υπό την έννοια αυτή στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση BioID, σκέψη 43, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ουδεμία επικαλέστηκε αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, επιβάλλεται η απόρριψη ως απαράδεκτης της δεύτερης αιτιάσεως του δεύτερου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως.

43 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, το Πρωτοδικείο δεν παρέκαμψε το περιεχόμενο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

44 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

45 Δεδομένου ότι κανένα από τα σκέλη του μοναδικού λόγου αναιρέσεως που επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα προκειμένου να στηρίξει την αίτησή της αναιρέσεως δεν είναι βάσιμο, η αναίρεση πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

46 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ και η Zirh Corp. ζήτησαν την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Mülhens Gmbh & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)